

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2017. JANUÁR

1.

DÖME ZSUZSA

Őesztendő

Hajlott hátán gyűrött kendő,
búcsúzik az őesztendő.
„Évnek minden hónapjában,
napjában és órájában

veled voltam. Elfáradtam,
helyemet új évnek adtam.
Óév baja felejtendő.”
Ezt mondta az őesztendő.

Remélem, hogy a leendő,
beköszöntő új esztendő
lustán megy majd a nyomában,
nem jár folyton énutánam.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Új esztendő

Elindult az új esztendő,
fején sapka, nyakán kendő,
a reszketést félretenné,
ha valaki beengedné.

De régóta az ő jussa,
hogy az utat kitapossa,
nyakig hóban, mezőn, hegyen,
nyomában még tizenegyen.

Testvérei sorban állnak,
egyől egyig húek, bátrak,
követik, mert így illendő,
míg letelik az esztendő.

Ha a Szivárvánnyal járod végig,
az új év csupa-csupa titok és
csupa-csupa játék lesz, meglásd!
Nyisd ki kapudat,
2017-es esztendő!

KISS LEHEL

Titok, játék

Új esztendő – csupa-csupa titok.
Mosolyog csak,
mikor rásandítok,
s nem árulja el, hogy puttonyában
van-e nyár,
és borongós nap hány van.

Új esztendő – csupa-csupa játék.
Hiába szólok utána:
„Várj még!”,
már ott szalad túl a kerítésen.
Hol a cipőm?
Talán utolérem!

SZÖCS MARGIT

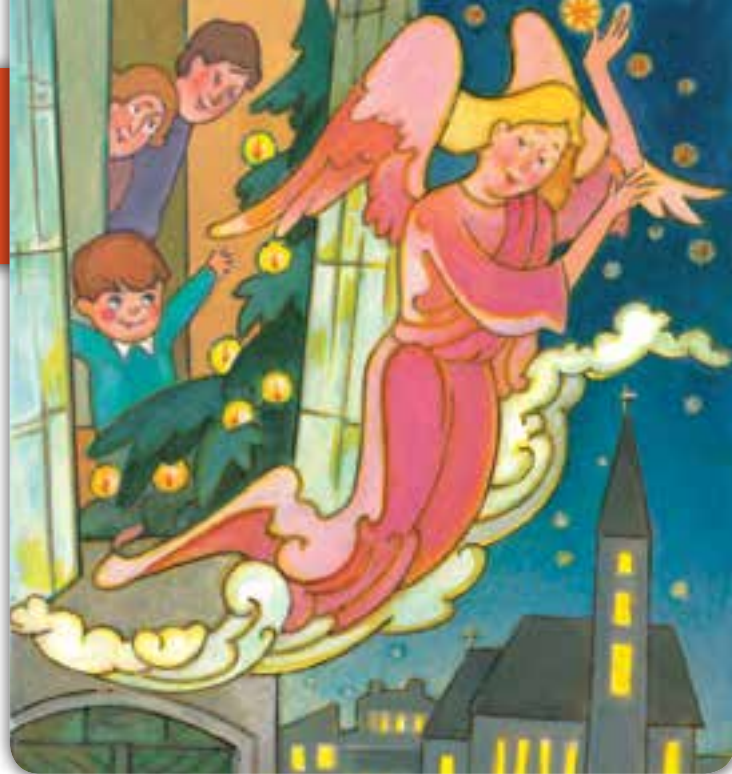
Fenyő Miska

UNIPAN HELGA rajzai

Fenyő Miska színjelessel végezte el a Faiskola Karácsonyfa-osztályát. Versengett is érte a népes angyal-sereg. Tanára, Szél Pál bátorítólag borzolgatta tüskés sörényét:

– Aztán ne hozz rám szégyent, fiam. Kamatoztasd délcegséged, legyen sok-sok ékesség – fújta, csak fújta.

Miska visszasusogott volna túleveleivel, de hirtelen megmozdult alatta a föld. Két-három ásócsapás, és máris felszínre került a

gyökere egy jókora földlabdával. Tágas szobában találta magát. De milyen pompás öltözetben! Angyali kezek aggatták ágaira a sok fénylő füzért, gömböt, szaloncukrot, csillagszórót, gyertyát, diót, almát. S a java még csak ezután következett. Pattant az ajtókilincs, és Boldizsár ugrott elébe:

– Anya, gyere gyorsan, nézd, ez az eddigi legszebb karácsonyfánk! – lelkenedett.

Fenyő Miska nem győzött illatozni a büszkeségtől. Erre a pillanatra várt apró csemetekora óta. Az ünnep folyamán vendégek sora érkezett. Mindannyian elárasztották dicséretekkel, hízelgő bókokkal. Miska egyre kevélyebben viselte díszeit.

Vízkereszt másnapján azonban váratlan dolog történt. Se szó, se beszéd, lecibálták róla

ékszereit, törzsön ragadták, és meg sem álltak vele a kert végéig. Kivették a csöbörből, majd egy tátongó gödörbe állították. Miska rájött: véget ért a Karácsony, eddig tartott pünkösdi királysága. E naptól kezdve ő is csak egy fa a sok közül. Teljesen belesápadt a trónfosztásba. Sűrűn pityergette tűleveleit. Ebben a szomorú állapotban talált rá tanára, Szél Pál.

– Húúúj! Fúúúj! Miért busongsz, kedves tanítványom?

– Hogyne busonganék, amikor így megkopasztottak? Pár napig körültáncoltak, aztán kitétték a szűröm. Nem így képzeltem el a karácsonyfaságot.

– Fiacskám, csak nem akarsz nyakra-főre csillogni-villogni? Ha folyton Karácsony lenne, mindenki ráunna. Úgy látszik, hiába voltál jeles tanuló, mégsem tudod: a karácsonyfaság egyszeri hivatás.

– Márpedig egy karácsonyfa a kert végében is legyen karácsonyfa... – hajtogatta csökönyösen Miska, és tovább hullatta tűleveleit.

– Hiúúúság, hiúúúság! – süvítette Szél Pál. – Ha igazi karácsonyfa vagy, bárhol az maradsz.

– Akkor is, ha már nincsenek díszeim?

– Akkor is. A karácsonyfaság nem csak a külsőségekben rejlik.

– Hanem miben? – lepődött meg a kis fenyő.

– Például az ünnep belső fényének, békéjének őrzésében, az elfogadásban...

– Minek az elfogadásában?

– Önmagadéban. Hogy olyan akarj lenni, amilyen vagy: örökkön üdezöld, kedvesen tús-

kés és illatos. Díszek nélkül is különleges.

Miska elgondolkodott, nem kérdezősködött tovább. Némán lengedezett Szél Pál dúdolására.

Közben megérkezett Boldizsár is. Körbejárta a kiültetett fenyőt, sorra cirógatta deres ágait. És ekkor Fenyő Miska törzsében, valahol középtájon felbízsergett egy csillagszóró.

Jégmezővé fagy a föld.
Fönn a hegyen örökzöld
fenyő harcol felhővel.
Mégbékél majd idővel.

(Döme Zsuzsa)

CSEH KATALIN

Hókirály

Jégkastélyban élek,
király vagyok, kérlek.
Hó Hanna a feleségem,
élünk nyájas ridegségben.

Hószőnyeges minden szobánk,
sem kandallónk, sem gázkályhánk,
jeges pisztráng a vacsoránk,
édességünk hópihés fánk.

Jégmezőkön szánnal járunk,
mindig hideg kezünk s lábunk,
a szívünk is havas, jeges,
forróvérű, fel ne keress!

LACKFI JÁNOS

A fekete király

Gördül az autós,
repül a pilóta,
autós felett,
pilóta alatt
Fekete király
légben lépeget.

Talpa alatt
csempecserepek,
feje felett
sárga aranyak,
fekete kutak
körben nyílanak.

Kútból gomolyog
fekete virág,
bámul a kútba
Fekete király.
Szakadt göncének,
kormos orrának
tisztelet kijár.

KÁNYÁDI SÁNDOR

Tánc a havon

Cinkék bokáznak
öles havon.
Nézik a varjak
hallgatagon.
Nézik, nézik, majd
billegetőn
járni kezdik a
havas tetőn.
Kikeringőznek
a cserepek
védelme alól
a verebek.
S még a kéményből
a jó öreg
bagoly is elő-
s kikecmereg.
Hideg van, hideg,
a mindenit!
De minket az el
nem keserít.
Járjuk, csak járjuk,
ha nem lehet
elűznünk másképp
e vad telet.

Odalenn a sárban,
amint őt meglátja,
autós, gyalogos,
megfogja ki-ki
saját gombjait,
magában pedig
kíván valamit.

Teljesül vagy sem,
én azt nem tudom,
azt tudom csupán,
így köszöntik őt,
ha a földön jár,
s nem kéményt seper
a Fekete király.

Téli nyárfa

Hótól hajlik
le az ága,
nyárról álmodik
a nyárfa.
Mind, mi jó történt
a nyáron,
emlék neki,
már csak álom.

1b

Tavaszi nyárfa

Kopasz ágán
sok-sok barka,
a tavaszi világ
tarka.
Tavasszal legszebb
a nyárfa,
most már készülhet
a nyárra.

2b

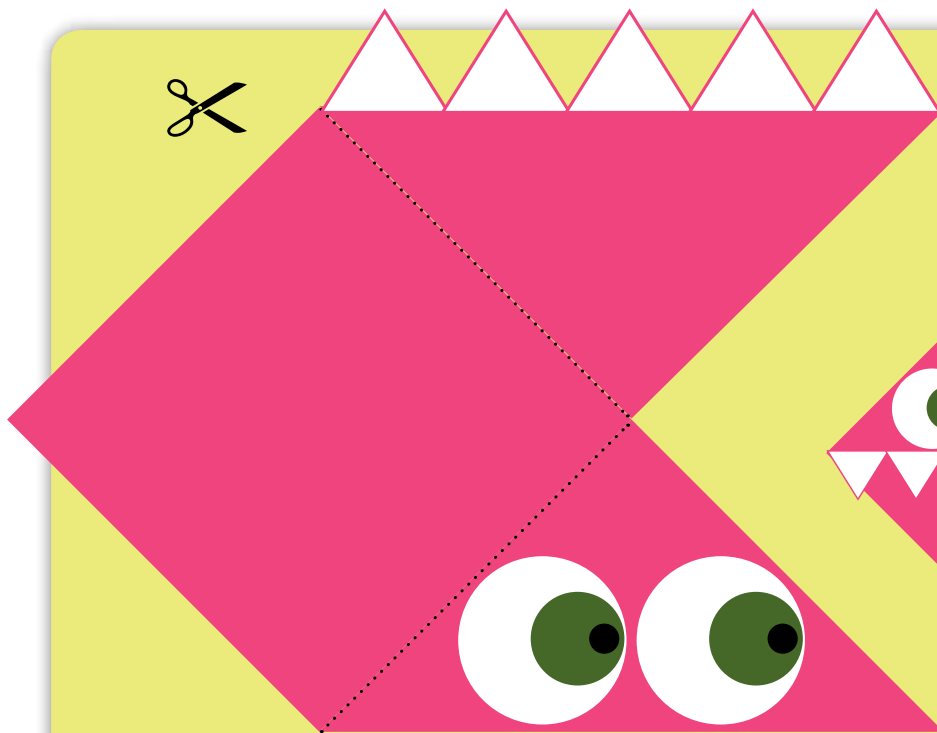
Balázs Blanka,
kolozsvári olvasónk verse

Boldog új évet kívánunk!

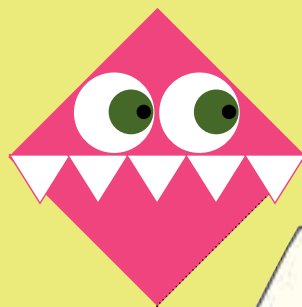
Míg elkészíted a négy évszokról mesélő sudár nyárfát, találgathatod, vajon milyen lesz a most elkezdődött 2017-es esztendő. Az biztos, hogy lesz benne tavasz, nyár, ősz és tél is, s reméljük, mindenik évszak hoz nektek Szivárványt és sok-sok vidámságot.

A 8. oldalról, illetve a kartonról vágd ki a jegenyefa négy részletét. A számozás szerint kettőt-kettőt illessz és ragassz össze. A vastag középvonalak végéig metszd be, és csúsztasd egymásba a két elemet úgy, hogy egymásra merőlegesen álljanak. Egy-egy kis ragasztószalaggal rögzítsd is őket. A hosszabbra rajzolt törzs alját tűrd be derékszögben, az egyiket balra, a másikat jobbra. Ha karton- vagy fatálpra ragasztod a két kis fület, a szél sem tudja kidönteni a nyárfádat.

Melyik évszak tetszik a legjobban?

Szilágyi Levente, Czirmay Júlia tanító néni dési kisdiákja minden évszakban úgy „falja” a könyveket, mint ez a vidám könyvjelző. Készítsd el te is, és használd minél gyakrabban.

A sapkamacska

Sári kapott egy új sapkát. Puha anyagból készült, rózsaszín volt, és macskaformájú. Boldogan felpróbálta, illegette-billegette magát a nagy tükör előtt. Aztán levette. Jobban mondva csak le akarta venni, mert a macskaforma sapka megszólalt:

– Ne vegyél még le, nézd meg, miaúú, milyen jóúúl állok, vagyis ülök a fejedben.

Így hát még nézegette egy kicsit a sapkát Sári. Nézegette előlről, nézegette oldalról, s még hátulról is megnézegette egy zseb-tükör segítségével. De végül csak megunt, újra le akarta vetni.

– Mondom, hogy ne vegyél még le, te nyááápic jány! – vernyákolt a sapkamacska.

– De bizony levetlek, mert dolgom van, hívnak a babáim – válaszolta Sára, s már húzta is le a fejéről a sapkát.

Igen ám, csak hogy a sapkamacska tíz körmével kapaszkodott.

– Én, az erős akaratú sapkamacska kijelentem, hogy nem megyek innét sehová! – kurrogta barátságatlanul.

Sári most már minden erejét latba vetve tépte volna le a fejéről a sapkát, de az meg se moccant. Karmát belemélyesztette a kislány fejbőrébe, aki felszisszent:

– Au, ez fáj, te rusnya! Különben is, miért nem akarsz leszállni?

– A kíváncsiság miááááán! Érdekelne, hogyan élnek az emberek, ezért ma nem szállok le a fejedről, hanem egész nap az emberi szokásokat fogom tanulmiááányozni.

– Azt majd meglátjuk – morogta Sári sötéten, és ezzel folytatta: – Na, figyelj, te szemtelen, az emberek reggelente mindenekelőtt fejet mosnak. Hideg vízben, hogy egészségesek legyenek – azzal minden további magyarázat nélkül a macskára loccsintott egy pohár vizet.

Az ázott sapkamacska elkezdett prüszkölni, fújni. Nem vált kedvencévé ez a reggeli szokás, de azért nem szállt le Sáriról.

– Fejmosás után forró szelet használnak – folytatta Sára, azzal már vette is a hajszárítót, és a macskára irányította.

Persze a sapkamacskának ez sem nyerte el a tetszését. A perzselő levegőtől minden szál szőre égnek állt, s egy parányi nyávitást sem tudott magából kipréselni.

– Jaj, te szegény sapkamacska, úgy látom, nem viseled el az emberi szokásokat! – mondta színlelt sajnálattal Sára.

– Dehogyanisneem, lássuk, mit tesznek még az emberek! – makacskodott amaz.

– Hát jó – mosolygott ádázul a kislány. – Folytassuk. Az emberek ezután hegyes fogakat húznak végig a fejükön. Más szóval fésülködnek – azzal vette a legsűrűbb fésűt, és jópárszor végigszántott vele a sapkamacskán.

Ettől a pimasznak minden porcikája sajogni kezdett.

– Nos, elegend volt már az emberi szokásokból? – firtatta Sára.

– Nem szállok le, itt maradok bármi áááááron – szögezte le a sapkamacska.

Így hát hamarosan megismerkedhetett a hullámcsattal. Összevissza bökölte vele a kislány. Utána hajgumival még jól gúzsba is kötötte.

– Ezt teszik az ilyen kislányemberek minden reggel, te macska. De tudod, még ennél is sokkal érdekesebbek a délutáni szokások, majd meglátod – paskolta meg a sapkamacskát kajánul Sári.

De a sapkamacska azt már nem várta meg. Egy ugrással a padlón termett, s már iszkolt is ki a nyitott ajtón. Soha nem ismerte meg a délutáni szokásokat, de azt hiszem, nem bánja. Ma is ott lohol valamelyik macskaköves utcán.

Ha megtalálod, jól vigyázz, nagyon komisz természetű! Csak akkor tedd fel, ha van kéznél egy sapkakutyád.

BALEY ENDRE

Macska a hóban

Három hópihe
játszik,
kergeti ötven
másik,
ötvenet üldözi
hatszáz,
jaj, betakarja a
macskát.

Macska nyávog a
hóban,
nézi, a farka
hol van,
tízezer hópihe
várja,
bújjon előle a
zsákba.

Burkus nézi a
zsákot,
hóban illet nem
látott,
százezer hópihe
támad,
megkoronázza a
fákat.

Meséld el, mi történt
a fehér cicával.

SZILÁGYI TOSA KATALIN
rajzai

Színezd ki
a rajzot.

LÁNGI PÉTER

Az én cicám

Cicám neve Bagira,
híres párduc rokona.
A szőre is fekete,
született hat gyereke.
Valóságos cicafalka,
fele kormos, fele tarka.
Gyorsan nőnek, ügyesednek,
nem jó hír az egereknek!

Keresd meg Bagira cica
hat kölykét.

BÁLINT SZILÁRD

Cipőtalp- mese

Hol voltam, hol nem voltam:
büszke cipőtalp voltam,
feketén, kibokszoltan.

Aztán szépen leváltam,
a gazdámtól elváltam,
gubbasztok egy szertában.

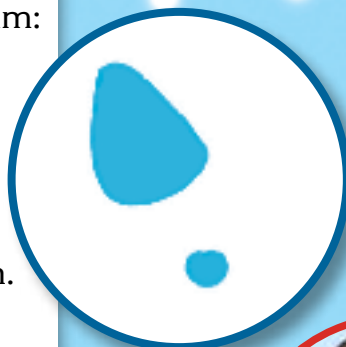
A többi meg írd meg te –
tovább úgysem rímelve.

Próbálj kitalálni két rímelő
sort a vers végére.

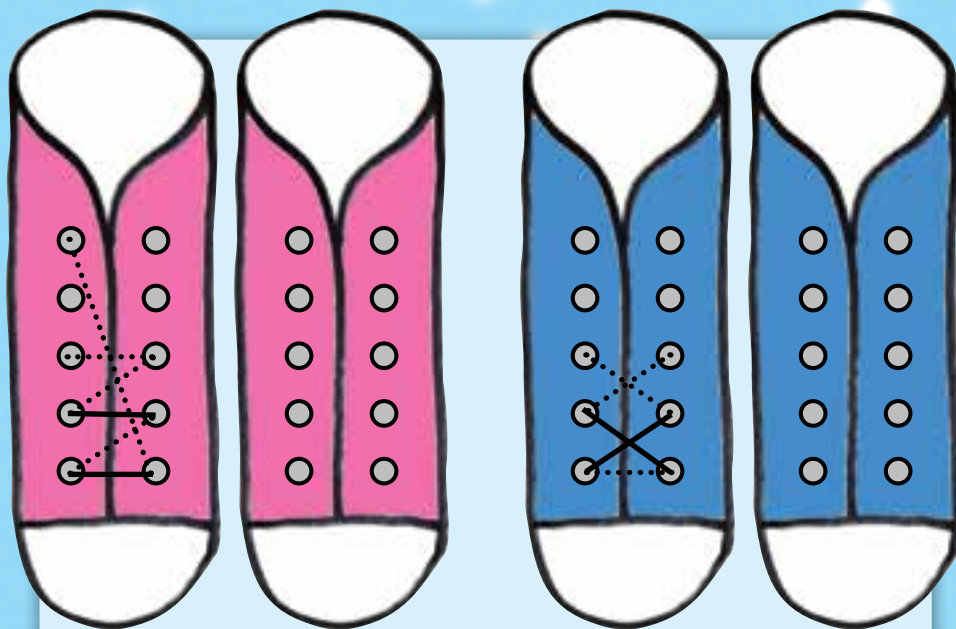
Anyukád, nagyobb test-
véred majd leírja, és el is
küldi nekünk a
naps.sziv@napsugar.ro
címre.

Keresd meg, melyik
nyomot melyik cipőtalp
hagyhatta a hóban.
Melyik lábbelinek ki
a gazdája? Kösd össze
a rajzocskákat.

Be tudod fűzni a cipődet?
Kövesd ceruzáddal,
melyik fűző vezet a cipőhöz.

BALÁZS TIBOR

Kit szeret a cipőfűző?

Cipőfűzőm nem szeret
engem vagy a cipőmet...

Tőlünk mindig megszökik,
bármily szépen kötözik.

Cipőt, azt még cserélhetek,
de magammal mit tehetek?

Keresek egy cipőfűzőt,
melyik más gyerektől szökött.

Talán az majd megszeret
engem – vagy a cipőmet.

Fűzd be a rajzon a két
pár cipőt: az egyiket lép-
csősen, a másikat kereszt-
szemesen. Rajzolj csokrot
is, ha felértél.

Hajtsd be,
és ragaszd össze.

A hátára ragassz
kartont.

Téli idő

Hol a boldogság mostanában?
Barátságos, meleg szobában.

(Petőfi Sándor)

Mintha csak Petőfi Sándor gyakran idézett sorai ihlették volna **Szilágyi Henrietta** ablakos üdvözetét. **Szilágyi-Székely Melinda** tanító néni magyarlapádi kisdiákjának ötlete alapján készült ez a csiki-csuki kivágós.

Vágd körül az egész rajzot. A falukép hátára ragassz kartont. A két ablakszárnyat középen törd kettőbe, és ragaszd is össze. Most a sarkuk mentén hajtsd befelé az ablakszárnyakat.

Ha kinyitod az ablakot, megborzongsz a téli este hidegétől, ha becsukod, átölel a szoba melege.

Hajtsd be,
és ragaszd össze.

SIMON RÉKA ZSUZSANNA

Farkasportya

Ez a vers és rajz egy
régí mese új befejezése.
Elmeséled?

Éjszaka van,
dúl-fúl a farkas,
egyedül vadászni,
hú, de unalmas.
Üvöltene folyton,
de bedagadt a torka,
korgó gyomorral
leül a hóra.
Bámulja a holdat,
nyúlna utána,
beburkolózna
hold sugarába.
Kopott bundájában
viceg-vacog, fázik,
csikorgó hóban
unottan portyázik.
Kutyák ugatnak
házak udvarában,
farkasunk reszket
elnyűtt nadrágjában.
Szaporázná léptét,
de valami koppan,
farkasbarátunk
elnyúlik a hóban.
Tölgyfa ágáról
jégkupac lódult,
szegény fázó pára
szemébe könny tódult.
Fejére púp ült,
sziszeg, tapogatja,
mai portyázását
holnapra hagyja.

TÓTH ÁGNES

Hócipő- nyúlcipő

Megjött a fagy, itt a tél.
Hóbuckákon evickél
kertek alatt egy kis nyúl,
füle fázik, lekonyul.
Meztelen a négy lába,
nyúlmama fut utána:
– Állj meg, fiam, Nyúl Előd,
vedd fel ezt a hócipőt.
Meglásd ebben jobban futsz,
percek alatt hazajutsz.
Hócipő – nyúlcipő,
gyorsan szalad az idő,
még gyorsabban Nyúl Előd,
felvette a nyúlcipőt.

A vadászok, az erdészek
minden állat nyomát felis-
merik. Hát te? Kösd össze
az állatot a nyomával.

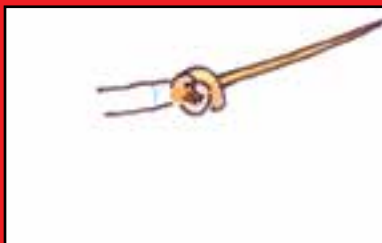
1. teteje

1. alja

2. teteje

2. alja

3. teteje

3. alja

Mesedoboz

Király kis Miklós meséjét játszhatod, ha kivágod a rajzocskákat, és ráragasztod őket három gyufásdoboz tetejére, illetve a fiókocskáik aljára.

Csiki-csuki, mi történik?

A sárkány nyakát nyújtja. A királynő menekül. Miklós kardot ránt. Nyissz, volt, nincs sárkányfej. A királynő szalad Miklós karjába... Te pedig told be gyorsan a kardos fiókot, különben még megsebesül!

Király kis Miklós

Népmese

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egy hetvenhét éves nyárfa. Annak a hetvenhét éves nyárfának a hetvenhetedik ágán volt egy hetvenhét éves szoknya. A hetvenhét éves szoknyának a hetvenhetedik ráncában volt egy hetvenhét éves kis könyv. A hetvenhét éves kis könyvnek a hetvenhetedik oldalán, a hetvenhetedik cikkén volt ez a kis mese, amit el akarok mondani.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. A királynak volt három lánya. Minden reggel kiment az erdőbe sétálni velük. Egyszer feljön egy nagy fekete felleg.

– Te király – mondja –, add nekem a legnagyobbik lányodat, mert ha nekem nem adod, elveszem a napot.

– Ha jó lélek vagy, gyere le, ha rossz lélek vagy, távozz! – mondja a király.

Elment a felleg, elvitte a napot.

Másnap a középső lányt kérte. A király nem adta, hát elvitte a holdat.

Harmadik reggel a fekete felleg a legkisebb királylány helyett elvitte a csillagokat.

Nagy sötétségben, bánatban maradtak.

Egyszer arra járt Király kis Miklós. Mondja a királynak:

– Én elhoznám a napot, a holdat, a csillagokat, hogyha nekem adná fele királyságát meg a legkisebbik lányát. Adjon lovat, kardot, útnak indulok.

Ment hetedhét ország ellen. Egyszer elért az ezüsthídra, rávágott, egy szál deszka leszakadt, Miklós pedig elbújt a híd alá.

Arra megy a hétfejű sárkány, megbotlik a lova. Azt mondja dühösen a hétfejű sárkány:

– Kutyák, ebek igrák a véredet, hét esztendeje, hogy ezen a hídon járok, sose botlottál meg, mi oka ennek?

Feleli a ló a gazdájának:

– Nékem tűz, néked víz, mind a kettőnknek el kell pusztulni!

Leszállott a lóról a hétfejű sárkány, s beszólt a híd alá:

– Király kis Miklós, gyere ki a híd alól! Mert mikor akkora voltál, mint egy köleskásának ez-redrészi, akkor tudtam, hogy meg kell veled vívnom. Hogy menjünk? Öltre, kardra vagy botra?

Király kis Miklós így válaszolt:

– Kutya szokott öltre, a kondás meg botra, vitéz pedig kardra!

Kardra mentek. Miklós levágott hat fejet. Könyörgőre fogta a hétfejű sárkány:

– Király kis Miklós, hagyd meg ezt az egy fejet, odaadom a csillagokat! Ott vannak a nyereg-pokróc alatt!

Király kis Miklós levágta a sárkánynak a hetedik fejét is, s kivette a csillagokat.

Elért az aranyhídhöz. Rávágott a kardjával, leszakadt két szál deszka, Miklós pedig elbújt a híd alá.

Jön a tizennégy fejű sárkány, menne keresztül a hídon, megbotlik a lóva. Mondja a sárkány dühösen a lovának:

– Mi oka annak, hogy tizennégy éve erre járok, sose botlottál meg, most pedig egyszeriben megbotlasz?

Az ő lóva is tudta, mi vár rájuk:

– Nékem tűz, néked víz, mind a kettőnknek el kell pusztulni.

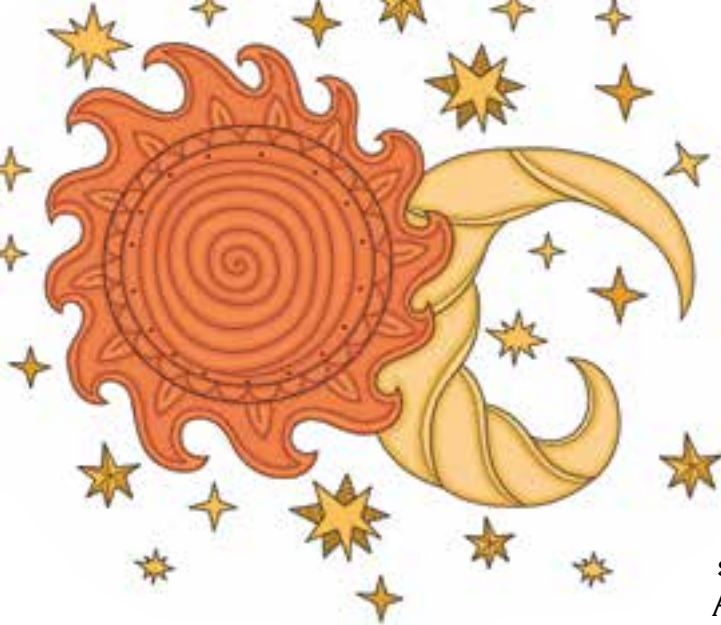
Leszáll a sárkány, hívja elő a híd alól Miklóst, s kérdi tőle:

– Haj, te legény! Hogy megyünk, öltre, kardra vagy botra?

– Kutya szokott öltre, a kondás meg botra, vitéz pedig kardra!

Azzal kardra mentek. Addig-addig verekedtek, vagdalkoztak, hogy Király kis Miklós annak a sárkánynak is levágta mind a ti-

zennégj fejét. Kivette a nyeregpokróc alól a holdat, eltette a csillagok mellé, s ment a gyémánthídhöz.

Mikor odaért, rávágott a kardjával a hídra, ott már három szál deszka szakadt le, Miklós pedig gyorsan elbújt a híd alá.

Megyen a huszonnégy fejű sárkány, menne a hídon keresztülfele, hát megbotlik a lova annak is. Ráförmed az is:

– Mi oka ennek? Huszonnégy éve járok erre, sose botlottál meg!

Azt mondja a ló:

– Nékem tűz, néked víz, mind a kettőnknek el kell pusztulni!

Akkor leszállott a nyeregből a sárkány.

– Király kis Miklós, gyere ki a híd alól, mert mikor akkora voltál, mint egy köleskásának ezredrészi, akkor tudtam, hogy meg kell veled vívnom! Na, hogy megyünk? Öltre, kardra vagy botra?

– Kutya szokott öltre, a kondás meg botra, vitéz pedig kardra!

Addig verekedett a legény a sárkánnyal, hogy annak is levágta mind a huszonnégy fejét, kivette a napot a nyeregpokróc alól, s megindult hazafelé. Az út elején felengedte a csillagokat az égre, hadd ragyogjanak. Feleúton felengedte a holdat, s mikor már gondolta, hogy nem olyan messzire van, felengedte a napot is, hogy napvilágon érjen haza.

Mikor hazaért, a király nekiadta a legkisebb lányát s fele királyságát. Csaptak egy nagy lakodalmat, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.

FODOR SÁNDOR

Lódarázs, a Gonosz Ostoba

– Ez aztán a meglepetés! – kiáltott fel Csipike, amint a szabadban elköltött ebéd után betért hús lakásukba, egy kis délutáni szundira. Odabent friss, kellemes levegő, alig érezhető finom mézillat fogadta, a hordók pedig gondosan lekötve.

Tipetupa büszkén mosolygott.

– Na, milyen háziasszony vagyok? – kérdezte, ám a kérdésre nem kapott választ, és Csipike se hajtotta álomra a fejét.

Rettentő zúgással csapott le valami a magasból. Olyan volt, mintha az ikreket – és még három társukat egyetlen bogárrá ragasztotta volna össze valami tréfás varázsló. És kegyetlenebbül zúgott egy egész méhkasnál.

Lecsapott, körülrepülte a fát, gonosz szemével jól megnézte az odú tájékát, majd három vadméh (az ikrek lettek volna?) kíséretében elzúgott a Rettentő Kőszikla irányába.

– Hát ez mi volt? És mit akart? – kérdezte Tipetupa.

– Igazad van – hagyta rá Csipike zavartan. Idegen ember azt hihette volna, hogy megjed.

– Miben van igazam?

– Hát abban, hogy ez valami volt. De lehet, hogy semmit sem akart.

– Akkor miért jött? Miért nézett be ide olyan rettentően?

– Azt hiszem, azért, mert módjában volt – óvatoskodott tovább Csipike.

Ekkor vették észre, hogy fölöttük kettesével-hármasával köröznak a vadméhek. De nem úgy, mintha mézet gyűjtenének. Mérgesen. Hirtelen valahonnan a magasból leereszkedett hozzájuk a három iker. Előbb Zimi és Zumi, majd kissé félszeg zümmögéssel Csergeberge.

– Sikerült! Elűztük – újságolta Zimi és Zumi.

– Meg... megse... megsebesültem – így Csergeberge.

Apró kis lába mérhetetlenül megdagadt.

– Mi történt? Kit űztetek el? Ki bántott téged? – kapkodták egymás szájából a szót Csipike és Tipetupa.

– Eltalált a fullánkjával – sírta Csergeberge.

– De kicsoda?! Mondjátok már!

– Hiszen itt volt! Mi űztük el! – felelte Zimi és Zumi. Végre Csergeberge kibökte a legfontosabbat:

– Lódarázs volt. Lódarázs, a Gonosz Ostoba! Mélységes csend támadt.

Csipike még sohasem látott lódarazsat. Tipetupa se. Csak az imént. Nem tudták, milyen

veszedelmes haramia, hogy egyetlen szúrásával el tudná pusztítani Csipikét és Tiptupát egyszerre.

– Miért haragusztok rá? – kérdezte Tiptupa.

– Azért, mert veszedelmes rabló! A mézillatra jött. A többiek most azért szállnak harci készségben, hogy megvédjék a fészüket. Ám ő azt mondta nekünk, miközben üldöztük, hagyjuk békében, hiszen őneki a ti mézetek kell, annak érezte az illatát. Azt zúgta, ne bajlódjunk vele, majd leszúr titeket, megeszi a mézeteket, és beköltözik a lakásokba. Ezért repülte körül a bükkfát. No hiszen, ismerjük a fajtáját! Nekünk is van fullánkunk, rácsaptunk. Csak egy se költözzék ide! Elmenekült, de a Csergeberge lábát sikerült megszúrnia.

– Majd én! Értek ehhez – mondta Tiptupa, és három margarétaszirmot tépett. Az elsőre pici mézet kent, és rácsavarta a fájós lábra. A másik kettővel jól bepólyálta.

– Már... már nem is fáj olyan nagyon – zümmögte hálásan a vitéz Csergeberge, majd a három iker búcsút intve elrepült.

Csipike és Tiptupa magukra maradtak. Nem beszéltek ugyan róla, de Tiptupa félt, Csipike pedig – aggódott. (A bátrak sose félnek, csak aggódnak.) Mi lesz, ha a méhek éppen munkába repülnek, és a Gonosznak nem kell tőlük tartania? Hátha éjszaka jön, amikor mindenki alszik?

Behúzódtak az odúba, elrekeszték az ajtót. Réz Úr sejtelmesen fénylett a sarokban.

– Vajon Réz Urat is megszúrná az az Ostoba? – kérdezte Tiptupa.

Csipike határozottan válaszolt:

– Nem. Őt biztosan nem tudná megszúrni. És Réz Úr kegyetlen bosszút állna értünk!

Ám Tiptupa ettől nem nyugodott meg.

Ügyesedjünk

Fodor Emőke Katica csoportja a **szamosújvári Sünike Óvodában** napórát készített. Próbáljátok ki ti is, hogyan megy körbe a közepébe szúrt pálca árnyéka. Figyelem, ez az őszi óra csak napsütésben „működik”!

Öltöges, hajtogass, tépegess! – biztatták egymást **Kovács Júlia és Szucher Zsuzsa óvodásai**, miközben a **marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájában** kartontányérból hóembert varrtak, illetve pingvint hajtogattak, tépett papírból havat ragasztottak.

Árpádi olvasóink a téli színezőből érdekes mozaikképet alkottak **Bunău Irén tanító néni** irányításával.

Kartonhenger és joghurtos pohárka az „alapanyaga” annak a hóembernek, amelyet **Kuzsma Andrea csoportja** készített a **nagyvárad** Szent László Óvodában.

A szerencsehozó újévi malacka sajtosdobozból készült **Finna Enikő** tanító néni **tordai** osztályában.

Jankó Hajnalka és **Bartha Evelyn** óvónők csemetéi a **kolozsvári Napsugár Óvodában** tépett szalvétából és reklámlapokból ragasztották a havas tájat.

A rajz ugyanaz, a színezés egyéni. **Vári Judit** tanítónő **szilágycsehi** osztálya hóemberes korongokat színezett.

Kék vagy fekete alapon jobban virít a hó fehérsége. **Täslävan Melinda** seprődi, **Szilágyi-Székely Melinda** magyarlapádi tanítványa és **Babos Csilla** kisdíákjai a **sepsiszentgyörgyi Váradi József Iskolában** havas telet varázsoltak a sötét háttérre.

Szárnybontó

Siklik az égen,
ezt tétlenül néztem.
Egyszer csak megálltam,
ilyet még nem láttam,
megfordult hibátlan.
Eszközök vagyunk,
folyton dolgozunk,
csak néha lógunk.
Bubukk milyen édes,
a két szeme fényes,
a körme éles.

Incze Anna,
Marosvásárhely

**Kostyák-Szövérdi
Gergő,**
Kolozsvár

Szabó Ágota,
Marosvásárhely

Finta-Fekete Tekla,
Szatmárnémeti

Balla Boglárka Katalin,
Hadadnásd

Egy, kettő, három, négy,
Itt a cica, fogd meg, légy.
Ha nem fogod meg, légy,
Egy, kettő, három, négy.
Abrakadabra, legyen egy vályú,
A vályúban legyen sok gabonaáru.
Zabán Klára Anna, Kisszántó

Zabán Dóra Etelke,
Kisszántó

Búzási Noémi osztálya
a nagyváradi Szacsvey
Imre Iskolából havas-
játékos verseket küldött:

Nagy Mihály,
Válaszút

Gyönyörűen hull a hó,
Szépen siklik a szánkó.
Örüljétek, gyerekek,
Hogy a hó megérkezett.
Altfatter Adolf Attila

Egy hópehely egyedül legel,
két hópehely párban legel,
sok-sok pehely többet legel,
tele is a fagyiskehely!
Kösz, nem kell a zabpehely!
Herman Juli

Közeledik a tél,
mindenhol csak dér.
Didereg a kis cinke,
gyere, Palkó, hozzuk be!
Melengessük, dédelgessük,
etessük és itassuk!
Boldog már a kis cinke,
ráröpül a kredencre.
Vidáman dudorásztat,
úgy várja, hogy
jöjjön már a kikelet.

Csathó-Hamburg
Krisztina

Elekes Edvin,
Szilágycseh

Szedilek Emőke, Torda

Hull a hó a fagyos tájon,
beköszönt egy téli álom:
rénszarvassal korcsolyázom,
hóemberrel fogócskázom.

Wagner Lilla

Elmúlt az ősz, jön a tél,
gyermek fején nagy a vész:
sapka, sál, takaró,
minden, ami meleg, jó!

Páll-Zsigmond Andor

Hull a hó, a táj fehér,
puha, mint a lágý kenyér.
Eresz alá jégcsapok nőnek,
szakállá van a tetőnek.

Jankó-Szép Dóra Kata

Csipike postája

Remélem, a Szivárvány segít abban, hogy ne unatkozzatok az új esztendőben. Én sem unatkozom Típetupa mellett. Azt találta ki, hogy fenyőkéreg ládába teszi a leveleiteket. Csak nehogy bajt hozzon ránk, mint a hordók – aggódtam, de kedves feleségem nem tágított, hát elkészült a láda.

Most rajtatok a sor, hogy megtöltsétek. Írom is, kiknek a levele kerül bele:

Szabó Ágota, Kovács Zsófia Vera, Avasújváros; Babrik Viktória, Zsidó

Emese, Zilahi Szille, Marosvásárhely; Bartha Noémi Rozália, Kovászna; Vincze

Mihály Attila, Hadadnásd; Benkó Kitti Vanda, Gáll Árpád Csaba, Torda; Volfer Annamária,

Kaplony; Bartalis Magor, Hármásfalu; Bodor Vivien, Kolozsvár; László András, Héderfája; Nagy

Viktória, Kálmánd; a nagyenyedi, a zilahi 4-es Óvoda; a marosvásárhelyi T. Vladimirescu Isko-

la előkészítő, II. C, a G. Coşbuc Iskola II. B, a L. Rebreanu Iskola előkészítő E, a Református

Kollégium előkészítő, a S. Duicu Iskola II. C; a négyfalusi Zajzoni Rab István Líceum I.; a nagyvá-

radi D. Cantemir Iskola előkészítő E; a szatmárnémeti Bălcescu–Petőfi Iskola II.; a gyergyószent-

miklósi Vaskertes Iskola előkészítő A, I. A, II. A és B, a Fogarasy

Mihály Iskola II. B; a nagykárolyi V. Lucaciu Iskola II. C osztálya; a

kovásznai I. C; a désházi előkészítő és I.; a dési I.; a zabolai előké-

szítő B és I. B; a szilágybagosi II.; a szilágypaniti I.; a bihari I. B; a

szilágycsehi I. A; a hármásfalusi I.; a marosludasi I. C; a marosz-

szentgyörgyi I. C; a szalárdi II. B; a segesvári előkészítő osztály;

árpádi, zimándújfalusi olvasóink.

● **Tófalvi Csilla tanító néni korondi elsősei** nemcsak Csipikét, hanem a 60 éves Napsugárt is köszöntötték: *Örvendünk, hogy ilyen szép kort megértél, ahhoz képest nagyon szép, színes és kedves vagy. Isten tartson meg nekünk sokáig.*

Vágd ki
a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

E lapszám
támogatói:

Készült
a Magyar Kormány
támogatásával

● A gyergyóújfalvi óvodásokat György Gizella, a vármezőieket Sófalvi Tímea óvó néni életre szólóan feltarisználja lelket tápláló néphagyománnyal, dallal, mesével. Minden ünnepet székyruhában, régi szokások szerint tartanak meg.

● Horváth Emese óvó néni kisbácsi Süni csoportja csupa fül és várakozás: a Szivárvány-mese következik.

● Sünik ők is, meghozzá előkészítő osztályosok. Sóllyom Andrea tanítónő kisdiákjai a zilahy M. Eminescu Iskolában gyakran böngészik, színezik új barátjukat, a Szivárványt.

Címlap:
MOLDOVÁN
MÁRIA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXVIII. évfolyam, 401. szám Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike-képtár

Nagy Sarolta,
Mezőpanit

Hunyadi Mátyás,
Zilah

Németi Nóra,
Szatmárnémeti

Boér Noémi Andrea,
Dés

Bucur Emília,
Nagyenyed

Barabás Nóra,
Egeres-Gyártelep

Ára 4 LEJ, 400 FT

Őszi nyárfa

A levele
aranyárga.
Ősszel így néz ki
a nyárfa.
Levetkőzik,
ő is álmos,
aludni szeretne
tán most.

2a

Nyári nyárfa

Most már végre
boldog lehet,
míg nem érez
ősz szelet.
A nyárfa most
vígán zöldell,
összhangban az
éggel, földdel...

Langyos,
nyári éjszaka,
ez a kedvenc
évszaka.

1a

A kézimunka leírását
a 9. oldalon olvashatod.

Balázs Blanka,
kolozsvári olvasónk verse